

Sygn. akt: I C 500/19 upr.

Na rozprawie dnia 24 czerwca 2019

Za powoda nikt się nie stawił zawiadomiony prawidłowo.

Pozwana nie stawiła się pomimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień – ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Lidia Merska

Protokolant Justyna Koleśnik-Matelak

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Merska
Protokolant:	Justyna Koleśnik-Matelak

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2019 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...) we W.

przeciwko L. K.

o zapłatę

Powództwo oddała.

Sygn. akt I C 500/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód – P. (...) z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko L. K. żądając zasądzenia kwoty 2.116,63zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwoty 30 zł tytułem opłaty od pozwu w postępowaniu upominawczym. Z uzasadnienia pozwu wynika, że pozwana zawarła umowę pożyczki z (...) Spółka Akcyjna, na podstawie której udostępniono jej środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z umowy i nie regulowała wymaganych kwot. Następnie 29.09.2017r (...) SA zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda P. (...) z siedzibą we W.. Jako dowody w sprawie powód przedstawił m.in. umowę przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji, ugodę zawartą z pozwaną L. K. oraz pismo będące jej wypowiedzeniem.

Pozwana L. K. prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się na termin, nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie i nie złożyła żadnych wyjaśnień. W związku z niestawieniem się pozwanego na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę i brakiem jakichkolwiek wyjaśnień, Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego (art. 339 § 1 k.p.c.).

Sąd Rejonowy w Giżycku ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd zobligowany jest do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu.

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72).

Żądania powoda nie można było uznać za zasadne, albowiem powód nie dowiódł istnienia dochodzonej wierzytelności.

Zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego dokumentem jest wyłącznie oryginał. Kserokopia, jako odwzorowanie oryginału, może być uznana wyłącznie za odpis dokumentu. Z kolei odpis dokumentu jest dokumentem wskazującym na istnienie dokumentu oryginalnego. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 kpc. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2000 r. IV CKN 59/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Dla uznania kserokopii za dokument niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Dopiero po umieszczeniu na kopii poświadczenia zgodności z oryginałem można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału.

Przedstawiony przez powoda dowód w postaci wydruku wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji z dnia 29.09.2017r k. 23, z którego wynikać ma, iż pozwana jest dłużnikiem powoda z tytułu umowy pożyczki o nr (...), nie może stanowić dowodu istnienia i cesji dochodzonej wierzytelności. Dokument ten nie jest w żaden sposób powiązany z przedłożoną umową zbycia wierzytelności między wierzycielem pierwotnym a powodem. Nie został on także poświadczony jako zgodny z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej będącego radcą prawnym. Jest on w istocie jedynie informacją o tym, że powód twierdzi, iż przysługuje mu roszczenie w nim ujęte, które miał nabyć od wierzyciela pierwotnego. Nie można zatem uznać go za wiarygodny dowód świadczący o przysługiwaniu powodowi wierzytelności względem pozwanej.

Ponadto z treści przedłożonej umowy (§5 ust1) wynika, że wierzytelności przechodzą na Fundusz w dniu zawarcia umowy pod warunkiem zapłaty całości ceny. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu na zapłatę ceny za przelew wierzytelności, a tym samym nie wykazał skutecznie tego, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanej.

W tym kontekście także kolejny dokument na który powołał się powód – ugoda zawarta dnia 01 grudnia 2017r. – k. 25 – 27 jawi się jako budząca wątpliwości. Skoro bowiem w realiach niniejszej sprawy budzi wątpliwości nabycie wierzytelności w drodze jej cesji, to tym bardziej trudno ocenić skuteczność przedstawionej ugody.

Niezależnie od powyższego także dokument w postaci wypowiedzenia przedmiotowej ugody kierowany do pozwanej nie został w żaden sposób poświadczony za zgodność z oryginałem i nie ma dowodu, aby został doręczony stronie pozwanej, bądź wysłany na adres jej zamieszkania. W tych okolicznościach uzasadnione wątpliwości budziłaby kwestia wymagalności roszczenia.

Postępowanie cywilne jest oparte na zasadzie kontradyktoryjności. Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 k.p.c. ciążył na nim obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodził skutki prawne.

Do zamknięcia rozprawy powód nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających zasadność jego roszczenia.

Brak dowodów uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń co do treści ewentualnej umowy zawartej przez pozwanego, ustalenia daty początkowej odsetek, wysokości odsetek oraz charakteru roszczeń i ich wymagalności.

Odnosnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Giżycku w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (vide wyrok SN z 17 XII 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok sądu apelacyjnego w Białymstoku z 21 X 2003 r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 7 X 1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662, wyrok SO w Olsztynie z dnia 7.11.2018r sygn. akt IXCa 707/18).

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powód nie dowiódł swojego roszczenia, Sąd powództwo oddalił.